

Henk Binnendijk

Niemand
is als hij

GELOVEN ALS JOB

Inhoudsopgave

Voorwoord 7

- 1 Geliefd door God 11
- 2 Gehaat door de duivel 21
- 3 Wat heb je met Hem? 29
- 4 Lijden tot eer van God? 37
- 5 Mensen naar Gods beeld 47
- 6 Staande blijven in moeilijkheden 55
- 7 Over de streep 63
- 8 Onheil voor Gods zonen 71
- 9 Ja en nee 79
- 10 Wie rechtvaardig is... 87
- 11 Zijn gelovigen betere mensen? 97
- 12 Jeugdige eenzijdigheid 105
- 13 Gods raadsbesluit 115
- 14 De verduisteraars 125
- 15 Happy end 135

Vragen 145

Geliefd door God

JOB **1:1-5**

Waarom staat het boek Job in de Bijbel? Om drie redenen.

Om ons te tonen wie God werkelijk is in zijn grootheid, karakter en veelzijdigheid.

Om ons te tonen dat God een goddelijk groot plan heeft.

Om ons te tonen dat God in zijn plan een heel hoge plaats heeft bestemd voor mensen.

Waarom is het voor God zo belangrijk om dit aan ons te tonen?

Omdat de praktijk bewijst dat wij zo klein denken over God.

Omdat wij zo weinig interesse hebben in datgene wat God nu juist zo enorm interesseert.

Omdat God nooit laat varen het werk dat zijn hand begon.

Om die redenen staat het boek Job in de Bijbel en is Job de persoon die God gebruikt om Zichzelf en zijn verlangen en onze bestemming aan ons te tonen.

Niemand op aarde is als hij. Dat zegt God tweemaal van Job. Met Job heeft God het hoogste bereikt wat Hij met een mens kan bereiken. Dat is heel uitzonderlijk, want Job was toen de enige op aarde met wie God zo ver kon gaan. Daarom was Job zo geliefd bij God. Daarom is God zo blij met hem. Het boek Job begint zo: *Er was in het land Uz (een land ten zuiden van de Dode Zee) een man, wiens naam was Job, en die man was vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad (Job 1:1).* Dat is het eerste wat God wil dat er van Job gezegd wordt. In hoofdstuk 1:8 en hoofdstuk 2:3 zegt God erbij: *Niemand op aarde is als hij.*

Wat een getuigenis. De profielschets van deze man wordt weergegeven in vier woorden: vroom, oprecht, godvrezend, goed. En het is niet zomaar iemand die dit van Job zegt. Nee, het is God zelf die dit zegt. David schrijft een keer: *De HERE ziet neder uit de hemel op de mensenkinderen, om te zien, of er één verstandig is, één, die God zoekt (Ps. 14:2).* Maar die ene is er niet. *Allen zijn zij afgeweken, tezamen ontaard; er is niemand die goed doet, zelfs niet één (vs. 3).* David heeft het daar moeilijk mee en hij bidt: *Help toch, HERE, want er zijn geen vromen meer (Ps. 12:2).* Maar in Job vindt God een vrome. Een man van wie God zegt: *Niemand op aarde is als hij, zó vroom.* Wat is dat voor een soort vroomheid? De Bijbel noemt het woord vroom hier in combinatie met het woord oprecht. Vroom en oprecht. Er bestaat ook zoiets als onoprechte vroomheid, schijnvroomheid, schijnheiligheid. Dat zit vooral aan de buitenkant. Maar echte vroomheid is zo oprecht. Je bent

je zo bewust dat het iets is wat God in je uitwerkt. Vrome mensen zijn zulke mooie mensen. Tot echte vrome mensen voel je je meteen aangetrokken. Ze hebben iets warmes, iets liefdevols. En ze zijn zo echt. Ze kunnen huilen en lachen. Ze weten wat gein is. Gein komt van dezelfde stam als het woord genade. Uit die genade leven ze. Ze zijn helemaal zichzelf. Ze kennen geen enkele behoefte om naar de buitenwereld geestelijk hun stand op te houden. Het is echte en oprechte vroomheid. Zo was Job. Vroom en oprecht.

Als derde eigenschap wordt genoemd dat Job godvrezend was. Er staat niet dat Job God liefhad. Dat was natuurlijk wel zo, maar Job wordt godvrezend genoemd. Hij kende de grootheid van God, de Schepper van het heelal, de Almachtige, de Allerhoogste, de Heilige. En hij kende zijn eigen kleinheid. Hij vreesde God. De Bijbel zegt dat *des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen* (Ps. 25:14). Die vertrouwelijke omgang had God met Job. In het verschrikkelijke verdriet dat over hem komt zegt Job: *O, dat ik was als in vroegere maanden, (...) toen Gods vertrouwelijke omgang in mijn tent toefde* (Job 29:1-4). En die vertrouwelijke omgang van God was er met Job, omdat Job Hem vreesde. Het vierde wat God van Job zegt is dat hij *wijkende was van het kwaad*. Dat lees je ook van de Here Jezus: *Ongerechtigheid hebt U gehaat* (Heb.1:9). Dat deed Job ook. In hoofdstuk 31 noemt hij wel twintig kwade dingen die hij uit de weg ging. Daarin was hij wijkende van het kwaad. Ik noem er twee:

Indien ik ooit met leugens heb omgegaan, of mijn voet zich heeft gerept tot bedrog, Hij wege mij op een zuivere weegschaal, dan zal God mijn onschuld erkennen (31:5 en 6). Van al mijn schreden zal ik Hem rekenschap geven, als een vorst Hem naderen (31:37). Dat was geen vroomheid die van Job uitging, maar vroomheid die van God kwam. God maakte hem goed.

Hem werden zeven zonen en drie dochters geboren (...) en hij was de rijkste van alle bewoners van het Oosten. Zijn zonen nu plachten een feestmaal aan te richten, ieder op zijn beurt in eigen huis, en nodigden dan hun drie zusters uit met hen te eten en te drinken (1:2-4). Zijn kinderen hadden het goed met elkaar. Dat is een groot voorrecht. Ik heb als vader van onze drie zonen en twee dochters veel geleerd van vader Job. Hij gaf hen behoorlijk wat vrijheid. Ze mochten feesten met elkaar en heerlijk eten en drinken. Ik heb het nooit zo eenvoudig gevonden om bij het opvoeden van onze kinderen te weten wat ik goed moest vinden en wat niet. Te veel vrijheid is niet verstandig, te weinig vrijheid ook niet. Wanneer een van de kinderen mij vroeg of hij of zij iets wel of niet mocht, moest ik er voor waken om niet ondoordacht antwoord te geven. Dan zei ik vaak: “Daar moet ik een nachtje over slapen.” Ze wisten dan: daar wil pa eerst voor bidden. Als ik dan de volgende morgen antwoord gaf, konden ze dat aanvaarden. Of het nu ja of nee was. Omdat ze wisten dat ik hun vraag heel serieus had genomen. Vooral onze dochters waren trouwens zo slim om voor hun vraag een mo-

ment uit te kiezen dat vader goed geluimd was. Want ze kenden mijn wisselvalligheid. Mijn oudste dochter zei: “Met pa moet je een geschikt moment afwachten. Want de ene keer mag je een koe stelen en een andere keer mag je niet over het hek kijken.”

Ik hanteer ten opzichte van onze kinderen drie gouden regels. De eerste is: je moet veel van ze houden. Dat gaat niet altijd vanzelf, maar als je het bij God brengt, zal Hij je daarbij helpen. Er was een tijd dat ik mij behoorlijk ergerde aan het gedrag van een van onze kinderen. Toen ik er voor bad zei ik: “Here God, wilt U dat kind toch veranderen?” En het was alsof God mij duidelijk maakte: dat kind is het probleem niet. Jij bent het probleem. Jij moet leren om van dat kind te houden zoals het nu is en zoals het zich nu gedraagt. Dan komt het met dat kind echt wel goed. Toen ik deed wat God mij duidelijk maakte, kwam het met dat kind echt goed. De tweede gouden regel is: je moet veel voor je kinderen bidden. Je mag elke dag beginnen om alle namen van je kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen voor Gods aangezicht te brengen. Zoals een lied zegt: “Ik leg de namen van mijn kinderen in Uw handen.” En de laatste gouden regel is: je moet een goed voorbeeld voor ze zijn. Als ik geen goed voorbeeld was geweest voor een van de kinderen, dan vroeg ik nadrukkelijk om vergeving. Dat doet iets bij je kind. Dan kunnen ze veel van je hebben.

Op een manndag waar ik sprak, konden mannen in de pauze schriftelijk vragen indienen, die ik mocht beantwoorden. Een van die vragen was: "Ik ben ouderling in onze reformatorische kerk. Nu heeft mijn dochter gezegd dat ze wil gaan samenwonen. Wat moet ik daar nu mee?" Ik heb hem toen geantwoord: "Je moet je dochter eerst liefdevol duidelijk maken dat jij daar niet blij mee bent. Sterker nog, dat jij daar tegen bent. Maar goed, waarschijnlijk weet ze dat al. Daarna vraag je haar: 'Wat kan ik voor je doen? Zal ik je tuin opknappen, of je huis schilderen?' En doe dat dan ook voor haar." Een jaar later was in die plaats weer een manndag en kreeg ik een briefje waar op stond: "Ik ben de vader van de dochter die is gaan samenwonen. Ik heb gedaan wat u mij hebt aangeraden. Dank u wel voor uw raad. Volgende week gaat mijn dochter trouwen. Voor de wet en in de kerk." Op een wijkavond bij de Gereformeerde Bond vroeg een jonge vrouw: "Mijn dochter van zestien jaar zit op een hockeyclub. Nu hebben ze een toernooi van een week in Frankrijk. Maar daar wordt ook een wedstrijd op zondag gespeeld. Wat moet ik daar nu mee?" Ik heb toen geantwoord: "Laat haar maar rustig op zondag spelen. Het is maar voor die ene keer. Je maakt het haar zo moeilijk als je dit niet goed vindt. En ze krijgt daardoor zo'n scheef beeld van wie God is." Meteen stonden er drie jongemannen op om te protesteren. Hoe kon ik dat nu zeggen? Hockeyen op zondag. Ik heb hen gevraagd: "Hebben jullie kinderen?" Ja, die hadden ze. Toen vroeg ik: "Hoe oud is de oudste?" Bij de ene man was de oudste zes, bij

de andere zeven en bij de laatste was die acht jaar. Toen heb ik gezegd: “Zullen wij afspreken dat wij elkaar over tien jaar nog eens ontmoeten?” Kinderen opvoeden is heel wat gemakkelijker dan tieners opvoeden. En kleinkinderen opvoeden moet je niet doen. Dat is de taak van de ouders. Ik heb dat met schade en schande moeten leren. Ik had een kleinkind stevig de les gelezen en kreeg toen hooglopende ruzie met mijn schoondochter. Toen heb ik voor altijd mijn les geleerd. Opvoeden is voor ouders en verwennen is voor de grootouders.

In de Bijbel lezen we hoe Jezus zijn leerlingen opvoedt. *Jezus ging op de sabbat door de korenvelden en zijn discipelen kregen honger en begonnen aren te plukken en te eten. Maar toen de Farizeeën dit zagen, zeiden zij tot Hem: Zie, uw discipelen doen wat men op sabbat niet mag doen. En Hij zei tot hen: Hebben jullie niet gelezen wat David gedaan heeft, toen hij en die met hem waren honger kregen? Hoe hij het huis Gods is binnengegaan en zij de toonbroden hebben gegeten, waarvan hij, noch die met hem waren mochten eten, doch alleen de priesters? (...) Indien jullie geweten hadden, wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zouden jullie geen onschuldigen hebben veroordeeld (Mat. 12:1-7).* God wil bij het opvoeden in de eerste plaats barmhartigheid. Dat zie je ook bij Job. Maar zijn kinderen de vrijheid geven was niet het enige wat Job deed. Nee, hij deed meer, veel meer. *Telkens wanneer de dagen van het feestmaal om waren, ontbood Job hen en heiligde hen; hij stond dan des morgens vroeg op en bracht voor ieder van hen een brandoffer, want Job dacht: Misschien hebben mijn kinderen ge-*

zondigd en in hun hart God vaarwel gezegd. Zo deed Job altijd weer (Job 1:5). Gedurende die dagen van het feestmaal was Job bezorgd. Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en in hun hart God vaarwel gezegd. Kent u die bezorgdheid? Ik wel. Voor onze kinderen en onze kleinkinderen. Vooral voor de kleinkinderen. Voor hen is het veel moeilijker om Jezus te volgen dan in de tijd dat ik een tiener was. Ik groeide op zonder televisie, zonder internet en smartphone. Nu lees ik in de krant dat tachtig procent van de Nederlanders verslaafd is aan zijn of haar smartphone. De grote geleerde, de Jood Albert Einstein, heeft al gezegd: “Ik vrees de dag dat onze menselijke technologie onze menselijke interactie zal overtreffen. De wereld zal dan een generatie hebben van idioten.”

Het ziet ernaar uit dat wij die kant opgaan. In dit internettijdperk willen ouders hun kinderen en tieners dichter bij God brengen. En in die overvloed van informatie die zij tot zich nemen, wil de liefdevolle God ook zijn stem laten horen. In veel gevallen krijgt Hij echter die kans niet. Want die kinderen zijn de hele dag met andere dingen bezig. Daarom zijn ouders zo bezorgd dat hun kinderen en kleinkinderen in hun hart God vaarwel zeggen. Daarom zoeken ouders hun toevlucht tot God en bidden veel voor hen. Ze willen een goed voorbeeld voor ze zijn. Ze houden zielsveel van hun kinderen, ook als ze een weg op gaan waar de ouders niet blij mee zijn. Een vriend van mij overleed en op de begrafenis zei een van zijn kinderen: “Pa zei

altijd: ‘Als een van mijn kinderen een andere weg gaat, dan kies ik voor de relatie.’” Dat is echte en oprechte en godvrezende en goede vroomheid.

Gehaat door de duivel

JOB 1:6–2:10

Een ongelovige leeft in één wereld, de zichtbare wereld op aarde. Hoewel, tegenwoordig leven zij ook in twee werelden. De aardse wereld en de digitale wereld. Een christen leeft ook in twee werelden. Met zijn lichaam op aarde, in de zichtbare wereld. Met zijn hart in de hemel, in de onzichtbare wereld. En de digitale wereld speelt een bijrol. Op aarde zie je wat er gebeurt, maar je ziet niet wat er in de hemel gebeurt. Zo ook bij Job. Hij zag wat er met hem gebeurde op aarde, maar had geen idee wat er in de hemel over hem beslist werd. Dat werd niet aan Job verteld. De Bijbel vertelt het wel aan ons. Als dat niet gebeurd was, zouden wij met het boek Job geen kant op kunnen.

De Bijbel schrijft: *Op zekere dag nu kwamen de zonen Gods om zich voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook de satan (1:6)*. Het woord zonen heeft in de Bijbel de betekenis van volwassenen. Volwassen in het geloof. *In liefde heeft God ons tevoren ertoe bestemd*

als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus (Ef. 1:5). Maar zonen zijn hier ongetwijfeld ook geestelijke wezens in Gods tegenwoordigheid. Als God zelf over de schepping van het heelal spreekt, zegt Hij: Al de zonen Gods jubelden (Job 38:7). Maar het vreemde is dat ook de satan hier onder hen is. En onder die zonen Gods kwam ook de satan. De satan was een van die zonen Gods. Vóór zijn val wordt hij genoemd: de morgenster, zoon van de dageraad (Jes. 14:12). Dezelfde naam als waar Jezus zich mee siert: Ik, Jezus, ben de blinkende morgenster (Op. 22:16). Maar de satan was niet tevreden met zijn positie en nam zich vóór: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten (...) ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen (Jes. 14:13, 14). Maar God staat niet toe dat hij aan de Allerhoogste gelijkgesteld wordt. Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve (Jes. 14:15). Vanaf die tijd, vóór de grondlegging der wereld, is er in de onzichtbare wereld een hevige strijd tussen de Allerhoogste en satan, de gevallen engel. Een strijd tussen licht en duisternis, tussen goed en kwaad. God maakt meteen duidelijk aan Adam en Eva dat er in de onzichtbare wereld goed en kwaad is. Vandaar de boom van kennis van goed en kwaad, waar ze af moeten blijven.

Hoe kan het dat de satan zich voor de Here kan stellen, in Gods tegenwoordigheid kan zijn? Dat is omdat God hem zal gebruiken om zijn uiteindelijke doel te bereiken. Christenen vragen soms: “Waarom heeft God de satan niet gedood? Dan zou hij

toch geen invloed op ons kunnen uitoefenen?” Dat is waar, maar dan zou God ook zijn hoge doel met mensen niet bereiken. God gebruikt satan, maar blijft te allen tijde zelf de Allerehoogste. De satan kan niets doen als God hem niet de ruimte geeft. Ieder van ons die God van harte lief heeft, komt er achter dat de satan hem of haar van harte haat. Wij zijn betrokken in een geestelijke strijd, die in de geestelijke wereld plaatsvindt. *Wij hebben te worstelen tegen de overheden, tegen de machten, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten* (Ef. 6:12). Want zonder strijd is er geen overwinning. Er komt een tijd dat de satan voor altijd uit de hemel wordt geworpen. *Er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; (...), maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden* (Op. 12:7-8). Dan komt er een nieuwe hemel. *En ik zag een nieuwe hemel (...)* want de eerste hemel was voorbijgegaan (Op. 21:1).

Terug naar Job. *En de Here zei tot de satan: Vanwaar kom je? En satan zei: Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb* (Job 1:7). Als God het woord aarde hoort, krijg je de indruk dat Hij opveert. Het doet Hem meteen denken aan Job, van wie God zoveel houdt. *Toen zei de Here tot de satan: Heb je ook acht geslagen op mijn knecht Job? Want niemand op aarde is al hij, zó vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad* (Job 1:8). Waarom zegt God dat nu? Als Hij had gezwegen, was Job veilig geweest en was al dat leed hem bespaard gebleven. Ik wil proberen om daar verderop in dit boek antwoord op te geven. Maar God is zo trots op Job, dat

Hij het niet kan laten om dat de duivel in te wrijven. Als God dat zegt kun je er op wachten dat de duivel dit niet kan aanhoren en zich fel verzet. *En de satan antwoordde de HERE: Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt U zelf niet hem en zijn huis en al wat hij bezit aan alle kanten beschut? Het werk van zijn handen hebt U gezegend, en zijn bezit is zeer toegenomen in het land* (vss. 9 en 10). Alsof hij wil zeggen: Om zo God te dienen is niet moeilijk, want je weet dat God jou in alle opzichten beschut en zegent. Daarom kun je er op wachten dat de duivel God uitdaagt om al die zegeningen weg te nemen. Dan zul je eens zien wat er overblijft van die vroomheid van Job. En satan zegt: *Strek uw hand uit en tast alles aan wat hij bezit – of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen* (vs. 11).

Had God nu maar gezegd dat Hij dat nooit zou doen. Dat Hij Job zou blijven beschermen en zegenen. Maar God zegt dat niet. Omdat God zo trots is op Job en God aan de duivel wil laten zien, dat Job Hem nooit zal verlaten. Ook niet als alles tegenzit. God weet hoever Hij met Job kan gaan. Dat de relatie zo sterk is, dat Job niet verder kan zonder God. Wat er ook gebeurt. En God geeft Job over aan de duisternis. Als Jezus wordt gevangen genomen zegt Hij: *Dit is de ure en de macht van de duisternis* (Luc. 22:53). Dit alles gebeurt in de onzichtbare wereld. Maar daar weet Job niets van. Hij wordt geconfronteerd met wat gebeurt in de zichtbare wereld. En in die wereld komt de ene jobstijding na de andere op hem af. *Er kwam een bode tot Job en zei: De runderen waren aan het ploegen en de ezelinnen dicht erbij aan het grazen, toen*

de Sabeeërs een inval deden en ze roofden; en de knechten sloegen zij met de scherpte van het zwaard; ik alleen maar ben ontkomen om het u aan te zeggen. Terwijl deze nog sprak, kwam een ander en zei: Het vuur Gods viel van de hemel en verbrandde de schapen en de knechten en verteerde ze; ik alleen ben ontkomen om het u aan te zeggen. Terwijl deze nog sprak, kwam een ander en zei: De Chaldeeën hadden drie benden gevormd, overvielen de kamelen en roofden ze; en de knechten sloegen zij met de scherpte van het zwaard; ik alleen maar ben ontkomen om het u aan te zeggen (vss. 14-17). Dit alles kan Job aanhoren zonder iets te zeggen.

Maar dan gebeurt er iets waardoor hij geveld wordt. Dan komt de vierde en ergste jobstijding: *Uw zonen en uw dochters waren aan het eten en wijn drinken in het huis van hun broeder, de eerstgeborene, en zie, daar stak een zware storm op van over de woestijn, greep het huis bij de vier hoeken aan, en het viel op de jonge mensen, zodat zij stierven; ik alleen maar ben ontkomen om het u aan te zeggen* (vss. 18 en 19). Het ergste wat ouders kan overkomen is wanneer een kind van je sterft. Maar het allerergste is wanneer al je kinderen sterven. Er zijn mensen die zeggen dat het boek Job een novelle moet zijn, gewoon een kort verhaal. Want dat al je kinderen sterven, lijkt wel erg onwaarschijnlijk. ‘Toevallig’ wees mijn vrouw op de dag dat ik dit schrijf mij op een artikel uit het *Nederlands Dagblad*. Daarin werd onder andere geschreven over Nathan Hilversum. Ik citeer: “Nathans zes zonen, zes schoondochters en veertien kleinkinderen werden door de Duitsers vermoord.” Zijn vrouw stierf twee maanden na de bevrijding. Nog iemand: Levie de Lange woonde met zijn vrouw Henriëtte Turfreyer en hun vijf-

tien kinderen, van wie de laatsten een tweeling, in de Amsterdamse Jodenbuurt. Acht maanden na de geboorte van de tweeling werden moeder Henriëtte en veertien van haar kinderen in Auschwitz vergast. Israël (19), het oudste kind, overleed korte tijd later als dwangarbeider in een Poolse kolenmijn. Alleen vader Levie overleefde de oorlog.

Ik lees een boek met de titel *Geboren om te lijden*. Er staan veertig getuigenissen in van Joden, die in de Oekraïne woonden en de Holocaust hebben overleefd. Verschillenden van hen hebben gezien hoe hun kinderen werden gedood. Vergast en verbrand. Iemand vroeg aan een oude vrouw: “Waarom lacht u nooit?” Haar antwoord was: “Hoe moet ik kunnen lachen als al mijn kinderen zijn omgekomen?” In het oorlogsmuseum Yad Vashem in Jeruzalem komt u bij een grote hal. Daar worden de kinderen van 0 tot 12 jaar herdacht. Hun namen worden voortdurend afgeroepen. Anderhalf miljoen onschuldige Joodse kinderen. Vóór de hal staat een groot beeld van een huilende Job.

Want ook Job was in één klap al zijn kinderen kwijt. *Toen stond Job op, scheurde zijn mantel en schoor zijn hoofd; daarop wierp hij zich ter aarde, boog zich neer en zei: Naakt ben ik uit de schoot van mijn moeder gekomen, naakt zal ik daarheen wederkeren (vss. 20 en 21)*. Zo ligt Job ter aarde. Volkomen verslagen, verbijsterd, verward, ontroostbaar. En God, waar is God? Dat zal hij zeker gedacht hebben, maar hij zegt het niet. Als hij aan God denkt, kan hij zeggen: *De HERE heeft gegeven, de HERE heeft genomen, de naam des HEREN zij*

geloofd (vs. 21). Ongelofelijk dat hij dit kan zeggen. De naam des HEREN zij geloofd. Misschien heeft hij wel heen en weer gelopen en gekreund en geprobeerd om te zingen. De Bijbel noemt dat een lofoffer. Dan is het een offer om te zingen. Het kost je wat, maar je doet het. De satan moet verbijsterd geweest zijn toen hij de reactie van Job zag. Het heeft hem nog venijniger gemaakt. Als hij opnieuw in Gods nabijheid is, zegt God opnieuw vol eerbied voor zijn knecht Job: *Heb je acht geslagen op mijn knecht Job? Want niemand op aarde is als hij, zó vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad. En nog volhardt hij in zijn vroomheid, hoewel jij Mij tegen hem hebt opgezet om hem, zonder oorzaak, in het verderfte storten* (Job 2:3). Maar het is voor de satan onmogelijk om zijn nederlaag te erkennen en te aanvaarden. Dat kan hij niet. Nog steeds niet en nooit. Daarom gaat hij door met zijn duivelse aanval en zegt: *Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven. Strek daarentegen uw hand uit en tast zijn gebeente en zijn vlees aan – of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!* (Job 2:4, 5) En ook hierin geeft God hem de ruimte en zegt: *Zie, hij zij in uw macht; alleen, spaar zijn leven. (...) Toen sloeg satan Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn hoofdschedel toe. En hij nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij neerzat in de as* (vss. 6, 7).

En in die diepe, diepe ellende kan hij niet meer zeggen: de naam des HEREN zij geloofd. Een lofzang kan hij niet meer zingen. Als hij denkt aan zijn tien kinderen die dood zijn, kan hij alleen maar huilen. Zoals het beeld van Job huilt voor de hal in

Yad Vashem, waar de anderhalf miljoen Joodse kinderen worden herdacht die omkwamen in de Holocaust. Hij kan, als zijn vrouw hem aanraadt om God vaarwel te zeggen, toch staande blijven en zeggen: *Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet* (vs. 10). Het goede van God aannemen is niet moeilijk. Sterker nog, je wordt daardoor gezegend. Al het goede komt van boven, zeggen we dan. Dan is God een goede God. Maar wat als het kwade komt. Dan te kunnen zeggen dat we ook het kwade van God willen aannemen. Een jong gelovige kan dat niet. Pas als je vele jaren met God mag omgaan, kan God zelf je die genade geven. Dan geeft God je de kracht om het kwade van Hem aan te nemen. Als dan het kwade komt, blijft God voor jou een goede God. Net als bij Job.

Niemand is *als* hij

GELOVEN ALS JOB

Een verdrietige gebeurtenis bracht Henk Binnendijk ertoe troost te zoeken in de Bijbel. Al gauw kwam hij uit bij het boek Job. Job is een man die veel geleden heeft. Zijn bezit verloren, zijn kinderen dood, een vrouw die niet naast hem staat, vrienden die hem veroordelen, een lichaam dat doodziek is en een God die afwezig is. En toch blijft hij standvastig in zijn geloof. Henk Binnendijk merkte dat dit Bijbelboek hem nu veel meer aansprak dan voor die tijd. En hij ontdekte dat het geloof van Job weer vertrouwen en perspectief geeft voor de toekomst.

Na elk hoofdstuk staan er vragen voor een Bijbelstudiegroep en voor persoonlijk gebruik.

NUR 707
ISBN 978-90-435-3714-8

9 789043 537148 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT